

THƯƠNG TIẾC MỘT NGƯỜI ANH

Được tin Nhà thơ - Nhạc sĩ Đào Hữu Thức, sinh năm 1949, quê quán Bình Định- Hội viên Hội Văn học nghệ thuật tỉnh Lâm Đồng, thời tuổi trẻ đã từng sinh sống và học tập ở Pleiku, tác giả của nhiều tập thơ và nhạc phẩm thành danh- Đặc biệt là thi tập “PleiKu Nhỏ” đã để lại nhiều dấu ấn tình cảm cho người dân phố núi.

Anh đang định cư tại Thành phố Đà Lạt.

Và từ trần vào lúc 16g 15 ngày 19.6.2014 tại nhà riêng.

Thay mặt cho:

- Ban Liên Lạc quý Thầy Cô và cựu học sinh Pleiku
- Hội Cựu Giáo Chức Thành phố Pleiku
- Quý bạn bè thân, thi hữu gần xa và cá nhân tôi

Xin được bày tỏ niềm ngậm ngùi, thương tiếc và thấp nén tâm hương kính dâng lên Anh. Đồng cầu nguyện hương hồn anh sớm được siêu thoát về an lạc miền viễn nơi chốn vĩnh hằng.

Cũng xin được chia buồn cùng tang quyến. Mong chị cùng các cháu và gia đình sẽ vượt qua nỗi đau thương, mất mát lớn lao này.

*Không lên được, tiễn anh đi lần cuối
Đành nén lòng, viết vội mấy câu thơ
Anh- mau mắn khởi hành đi tài nhất
Tôi- tài hai cũng đã sắp đến giờ.*

.....

Nhân đây, tôi cũng xin được chọn đăng đôi bài thơ viết về Pleiku đã được in trong thi phẩm " Pleiku nhỏ" của Anh.

Tiếc rằng:

Hôm anh về phố, ra thi tập
Tôi bận lênh đênh chốn hải hồ
Chưa kịp mừng nhau đôi chén rượu
Mà bây giờ... Anh đã hư vô!*

Từ ấy đến nay, nhiều lần anh em chúng tôi đã điện thoại để thăm hỏi, chuyện trò. Anh luôn mời tôi lên Đà Lạt 1 chuyến để hàn huyên, tâm sự và có dịp đối ẩm cùng nhau cho thỏa thích ước mong.

Nào ngờ...

Vậy là lần này, là lần cuối, mình lỗi hẹn rồi sao- Anh Đào Hữu Thức???

Thôi thì, khi nào những bài thơ rất đỗi nhẹ nhàng: thân thương và đầy mơ mộng này chúng tôi còn nhớ: còn đọc: còn yêu mến, thì Anh còn ở mãi với những người Phố núi này- Nhé Anh!

Cũng như Anh đã sớm giả bày:

*Như ta - lỡ mai này đi mãi
Đâu chắc trong lòng không nhớ ai.
(thơ Đ.H.T)*

PK 1 ngày mưa gió
Văn Châu

PLEIKU NHỎ

*Pleiku nhỏ - là ngày ta vừa lớn
Thời đất trời bát ngát mênh mông
Ta dân ruộng : nước lu, chân đất
Pleiku quê- mình còn quê hơn.
Pleiku nhỏ- một con phố chính
Bước vài ba bước đã đến rừng
Bạn ta có đũa Kinh, đũa Thượng
Lên đồi xuống dốc thấy mà thương.
Pleiku nhỏ- đến thuộc từng cửa hiệu
Bạn học thân, quen cả số nhà
Từ Công lập đến Bồ Đề, Minh Đức
Điều biết ai học giỏi, nét na.
Pleiku nhỏ- có người chưa kịp lớn
Phải lòng nhau không dám nói gì
Đã vội đi, chưa kịp câu bày tỏ
Vào đời còn ám ức nhớ thương ai !*

Đào Hữu Thức

PLEIKU THƯƠNG

*Chẳng nơi nào như Pleiku
Đã mưa- là cả tuần không dứt
Đã lạnh, chẳng khác gì Đà Lạt
Lạnh cho con gái môi hồng.
Nắng Pleiku chẳng khác Qui Nhơn
Trời xanh ngắt, không một làn mây đục
Và bụi đỏ thổi vào tận lớp
Khoảng sân trường đây bóng mát cây xanh.
Mưa nắng Pleiku rất lạ- đã đành
Em cũng vậy- cứ nửa Kinh, nửa Thương
Có mộc mạc lẫn trong lịch lãm
Cái vô tư phảng phất dịu dàng.
Những ngày đầu tiên tôi mới về trường
Tôi khó chịu với Pleiku mưa nắng
Rồi quen, rồi tình xưa nghĩa nặng
Rồi thương Pleiku và thương em.*

Đào Hữu Thức

PLEIKU VẪN LÀ...

*Ngày ta về Pleiku chưa phố
Nhà cửa lạnh quanh vài con dốc nhỏ
Thênh thang đồi núi một vùng cao
Ta gập ghềnh trời đất nghiêng theo
Pleiku nhỏ từ ngàn năm cũ
Thản nhiên phố- Pleiku hóa phố
Bụi mù lên máy ngựa xe về
Thương ai ngập ngừng tà áo bay.
Bận lòng chi hỏi em còn đi học
Bao thành, quách xưa nay còn, mất
Chợ dù sang cũng có ăn mày
Phố thênh thang vẫn lắm người say.
Pleiku- còn một Pleiku khác
Có bao nhiêu tấm lòng ngay thật
Bên ta những R Mah, K'Sor...
Những bạn bè rừng núi ban cho.
Pleiku vẫn là Pleiku ta
Minh với nhau có cũ bao giờ !*

Đào Hữu Thức